

Quan el perdó allibera i genera ganances de pacificar

Dg, 19/04/2015 per Catalunya Religió

[Vida per Àfrica](#)

Ja han passat [tres mesos](#) de la gran terrabastada contra les comunitats i esglésies cristianes, a Zinder i a Niamey principalment, el 16 i 17 de gener. Es pot dir que hem recuperat la calma i la tranquil·litat, però no podem pas encara parlar de pau, les causes soterrades de la eixelebrada destrossa persisteixen. Malauradament, el caliu fomentat pel radicalisme religiós musulmà, la mala maror sociopolítica i la massa de població jove desvagada i desemparada, encara és capaç de revifar-se en qualsevol moment per a reprendre foguerada.

La majoria de malfactors s'ha escapolit o aterrat en caus. Com que es varen utilitzar els reportatges audiovisuals dels mitjans de comunicació i els vídeos particulars per identificar-los i atrapar-los, molts varen fugir, d'altres s'han amagat. En varen engarjolar uns dos centenars i va tocar rebre sobretot als adolescents i joves; de peixos grossos promotors i instigadors, n'han agafat molt pocs. I la població què? Fora dels amics més propers i d'alguna veu notable aïllada, la gent en general, l'endemà mateix, va posar el cap sota l'ala. No se sap ben bé per quins mecanismes no s'ha volgut mullar, ha fet com si res, ha relegat la seva pròpia responsabilitat al govern i als qui en tenen la culpa. En això últim, estem tots gairebé fets del mateix patró. Sembla com si l'estratègia que ens protegeix és de quedar-se muts i a la gàbia; com a molt, mirarem de veure qui en té la culpa, reservant-nos un roc a la faixa per poder acusar, deixant que la mateixa tempesta s'ho vagi emportant tot aigua avall. Segurament que aquesta actitud de la gent en general i de la població d'aquí en particular, aquesta manca de recolzament als espoliats i l'absència de rebuig de tanta barbàrie, és el que ha fet més mal als qui hem cregut sempre que la nostra presència i treball van destinats al servei de tothom sense distincions. Ens dol de veritat. Ara mateix, si se'ns demana generositat a l'hora de repartir perdó, n'hem d'oferir tant o més a la població degut a la seva passivitat que als propis malfactors.

Ens hem reunit varies vegades per analitzar el fets i mirar d'amosar els traumes. Després d'haver rebut tanta estopa, fa bé agafar-s'ho no solament amb filosofia sinó també amb la humilitat-realitat que ens fa dir: deixem de parlar de la seva absurda malifeta, reprenem camí, parlem una mica més del que nosaltres hauríem pogut fer millor, de com podem refer de nou relacions d'amistat, reconstruir les institucions d'ajuda religiosa i social pel bé de tothom i dels més desfavorits en particular.

En ocasió de la Pasqua de Resurrecció, cada any el bisbe fa una missa a la presó. Enguany s'ha trobat amb una bona colla de joves i adolescents que havien fet la seva "bona obra" i potser encara n'estaven cofois..., ¿disposats a tornar-hi? No cal dir que va ser un moment propici per oferir perdó a qui en volia. Hem visitat altres presons del país amb aquesta mateixa intenció. Pels dos companys de Zinder, molt afectats, que varen poder anar a celebrar la Pasqua amb la seva comunitat en la sala biblioteca, la peça més estalviada de l'hecatombe, va ser un moment commovedor. El sentit profund de la festa i la força de la fe que remou les tripes abans que les muntanyes els va donar prou ànim per anar a la presó a perdonar els seus botxins. En la visita que es va fer a una altra presó a les afores de Niamey, ens varen assabentar que havien permès als joves relacionats amb la crema i destrucció anar a treballar a l'hort que hi ha al costat del centre penitenciari per a

desfogar-se; però abans, el director, ben o mal intencionadament, els va dir que la tanca de l'hort, el pou i els dipòsits eren fruit d'un projecte dels cristians a qui havien maltractat feia unes setmanes.

No m'allargo més. No hi ha volta de fulla. Tornem a la mateixa cançó de sempre: perdó i perdonar. Sí, la mateixa cançó, sense que tingui ben res d'enfadosa mirant-ho amb el cap serè i un cor entendrit. M'atreveixo a dir que, de bell antuvi, tothom és capaç de perdonar. Fins i tot em sembla que som més capaços de perdonar que de demanar perdó. Cal però entrar descalços en aquest terreny sagrat que dona vida i allibera. Tot hi apareix com nou de trinca. Només es tracta de ser sincers, generosos, oferir a l'altre el mateix que volem per a nosaltres. Saber perdonar és l'art que ens permet ser creatius i decoradors al màxim. Primer, ho aposentem tot de cara i després comencem a refer lligams, una bona relació amb l'objectiu d'estimar-nos altra vegada. Sempre, és clar, més enllà i per damunt dels fets que no s'obliden gairebé mai i de les marques de les nafres que romanen. No oblidar i quedar marcats no disminueix en res un perdó gratuït i victoriós.